

Володимир Рум'янцев

Володимир Петрович Рум'янцев усе своє трудове життя віддав роботі на Рівненському льонокомбінаті. Вибрана професія була до душі, він ніколи їй не зрадив, а лише удосконалював.

Ми не колишні, ми – перші

Зліва направо Рум'янцев В., Макаров Ю., Кузин В., Поляков С.

далека моя Вологда

Для кожної людини, те місце, де вона народилася, назавжди залишається найріднішим. Це не вигадка, а закон життя. Для Володимира Петровича таким рідним краєм був і залишається Вологодський край. Володимир народився у селі Покровське Вологодської області (Росія) 1935-го року. Село знаходилося за 40 км від Вологди. Вологодщина славилася своїми лісами: сосновими, ялиновими, березовими та осиновими. Через село протікала річка Масляна. Навесні вона дуже розливалася, і нею сплавляли ліс. Природа довкола дуже гарна. Рідний край запам'ятався Володимирі Петровичу назавжди.

– Село наше було дуже мале, лише шість будинків, – розповідає Володимир Рум'янцев. – У одному з них жила наша сім'я. Це був будинок на дві сім'ї, із двома входами. Раніше він належав священику і знаходився поруч із церквою. Церква вже не була діючою, то відповідно і будинок був вільним, тому наша сім'я оселилася там. У нашому селі була семирічна школа, до якої ходили діти із сусідніх сіл. Діти змушені були долати чотирикілометрову відстань до школи. Таке було життя.

Мій тато – Петро Дмитрович – займався пошиттям одягу, особливо верхнього. Мама – Анна Василівна – в'язала мереживо. Це був особливий тип в'язання – він вирізнявся своєю красою. Вологодські мережива були відомі за межами Вологди і дуже славилися. Моя мама творила чарівні речі, яким не було ціни. Наша сім'я була багатодітною: троє сестричок і два брати.

Люди у селі різним займалися. Працювали, в основному, на своїх полях. Жителі сіяли льон. У селі був льонозавод, де проводилася первинна обробка льону. Багато людей там працювало. Але через деякий час завод згорів, причина загорання невідома. Після пожежі його не відновлювали, бо не було що – згорів дотла. У Вологді був великий льонокомбінат. Там працювала майже вся наша сім'я. Старший брат Микола працював майстром на чесальних машинах, сестра Емілія – ленточницею у приготувальному цеху, сестра Галина – кладовщиком складу готової продукції. Я працював у прядильному цеху Вологодського льонокомбінату на другій черзі з 1958 до 1966 року.

У Вологді я навчався у текстильному технікумі. Отримав кваліфікацію техника-технолога прядильного виробництва. Я люблю свій край. Я відслужив в армії три з половиною роки. Служив на флоті у Североморську. Часто згадую всі періоди життя у Росії. Коли вже про-

... в'їжджали. Мовчазним свідком того, що там було життя, залишається напівзруйнована церква та кладовище, що ніби притулилося до неї, шукаючи свого захисту. На тому місці, де стояла хата, у якій ми жили, де лунав дитячий сміх і гамір, зараз пусто, усе зрівняно з землею. Та спогади про те життя живі, їх не засиплеш землею.

Рівне – мій другий дім

Рівне стало для Володимира Петровича другим домом. Тут живе його сім'я, тут було місце його роботи, його рідний льонокомбінат, котрому було віддано усі сили, уміння і молоді роки.

Коли Володимир Петрович завершував навчання у Вологодському текстильному технікумі, саме перед випуском, у технікум завітав головний інженер Рівненського льонокомбінату – пан Котляр. При зустрічі з випускниками, він запросив їх поїхати попрацювати на Рівненський льонокомбінат.

– Із нашої групи погодилося троє студентів: В.І.Кузін, П.І.Іванов і я, – каже Володимир Петрович. – Так ми разом і приїхали до Рівного. Ми приступили до роботи з Кузином В.І. помічниками майстрів, а Іванов П.І – майстром. У цеху було встановлено 92 машини, а обкатаних було лише шість. Ми почали їх оглядати, заправляти і обкатувати. Розпочалася на підприємстві наполеглива праця, яка нас об'єднувала. Через вісім місяців після приїзду до Рівного нам виділили житло – однокімнатну квартиру на вулиці Жуковського.

Дружина Володимира Петровича – Зоя Василівна – теж із Вологодщини. Доля звела їх у Вологді. Разом вони 48 років. Виховали двох доньок: Ірину та Ольгу. Прожили щасливе спільне життя, тому що завжди у всьому підтримували одне одного. Часто згадують усе прожите та роки голодомору 1946–1947 рр.

– Робочі дні вривалися у мою пам'ять, напевно, довічно, – каже Володимир Петрович. – До сьогодні пам'ятаю кожну робочу хвилину. Приходив я на роботу за 30 хвилин до початку зміни. О 7.00 приходили прядильниці і займали свої робочі місця. Розпочинався огляд машин, їх профілактичний ремонт: чистка, збір, заправка і пуск. Машини мали бути забезпеченими рівницею й усім необхідним. Вони працювали безперебійно. Закінчувався зміна і змінювалися прядильниці. Для мене все це назавжди залишилося в пам'яті. Стільки років відпрацювати на підприємстві, то воно мусить стати дорогим. У колективі переважала молодь – життя бурлило, як

вода у колесороті, молодість перемагає у всьому.

У цеху працювало 5 комплектів. Одні бігли займатися у гурток художньої самодіяльності, а інші, такі як Надія Волошина та Віра Стрільчук – у авіаційний спортивний клуб. Вони були парашутистками, ними звершено понад 1000 стрибків із парашутом. Після роботи ми ходили на комсомольські, профспілкові та цехові збори, де вирішувалися виробничі питання. Колектив був хорошим і дисциплінованим. Ніхто на роботу не запізнювався. Вівся суворий контроль робочого часу. Порушень у дисципліні не було. Дружба у всьому перемагала. Після виходу на пенсію я працював на очисних спорудах – це було останнє місце моєї роботи. Зараз проживаю у новій, з усіма вигодами квартирі, яку отримали ще від льонокомбінату. Живемо втрьох – з дружиною та донькою. Ми часто згадуємо льонокомбінат добрим, щирим і люблячим словом.

Роздуми вголос

Усі роздуми пов'язані саме з Рівненським льонокомбінатом, який прийняв Володимира Рум'янцева у свою велику, вірну та надійну родину. Володимир Петрович, у свою чергу, залишився вірним їй навіки.

– У той час, коли ми починали працювати на Рівненському льонокомбінаті, там працювало 7 тисяч працівників. Величезна кількість людей мали роботу і заробіток. Наше велетенське підприємство поступово забезпечувалося усім необхідним із 63-ох міст. Ми, робітничий клас, мали доступ до всього: роботи, змістовного відпочинку, туристичних поїздок, медичного обслуговування та забезпечення житлом. І в одну мить ніби відбулося виверження вулкану, який усе знищив. Шкода, що усе так бездушно зруйнувалося. Нам, ветеранам, боляче.

Коли я запитала, що Володимир Петрович може сказати про теперішнього власника Рівненського льонокомбінату, він, посміхнувшись, відповів:

– Олег Червонюк – мудра, далекоглядна людина і хороший керівник. Не всякий відважиться б узятися за таке спустошене підприємство, а він не побоявся. Результат його діяльності каже сам за себе. Люди мають роботу, кількість робочих місць постійно зростає. А ми, пенсіонери, для нього – ніхто. Ми – колишні. Але Олег Казимирович так не вважає. Він ставиться до нас із пошаною. Ми для нього не колишні, а перші. Низький уклін Вам, Олеже Казимировичу! Нехай у Вас усе лагодиться, а задумане здійсниться. Здоров'я і сили Вам!

Лариса ГЛОВАЦЬКА